tetu Poznańskiego (1923), który w roku 1924 doktoryzował się na pracy *Flora jezior Wielkopolskich* publikowanej w trzech częściach (1923, 1924, 1931) przez PTPN.

Zbigniew MIREK

SPRAWOZDANIA ZE SPOTKAŃ NAUKOWYCH

SCIENTIFIC MEETING REPORTS

POLSKO–SZWEDZKIE SEMINARIUM GEOBOTANICZNE (UPPSALA, 28.VI–09.VII.1990)

Polish–Swedish geobotanical seminary (Uppsala, 28.VI–09.VII.1990)

W ramach współpracy z Instytutem Ekologii i Badań Środowiska Szwedzkiego Uniwersytetu Nauk Rolniczych w Uppsali (Department of Ecology and Environmental Research, Swedish University of Agricultural Sciences), grupa pracowników Zakładu Geobotaniki i Ochrony Przyrody Uniwersytetu Łódzkiego wzięła udział w dwustronnym seminarium n.t. „Roślinność naturalna i synantropijna w krajobrazie rolniczym, jej znaczenie, zagrożenie i ochrona". Celem spotkania, które odbyło się w dniach 28.06.–09.07.1990 w Uppsali była wymiana doświadczeń w ramach ochrony zagrożonych fitocenoz naturalnych i półnaturalnych oraz związanych z nimi gatunków.

W trakcie seminarium gospodarze przedstawili schemat organizacji badań naukowych w zakresie ochrony przyrody, prowadzonych przez Szwedzką Akademię Rolniczą oraz zasady realizowanej w tym kraju strategii ochrony zasobów genetycznych roślin. Jednym z głównych zadań ośrodka w Uppsali jest wypracowanie skutecznych metod ochrony zanikających zbiorowisk roślinnych związanych ze starymi metodami gospodarowania rolniczego (głównie pastwiska, łąki, zbiorowiska segetalne a nawet niektóre zbiorowiska ruderalne). W terenowej części seminarium gospodarze przedstawili, jak prowadzone są polowe obserwacje i eksperymenty służące tym celom. Ważnym uzupełnieniem prowadzonych badań fitocenotycznych są studia populacyjne nad gatunkami zagrożonymi oraz inwazyjnymi. Wizyta w rezerwatach przyrody Ängsär i Havëro, chroniących między innymi zanikające, bogate w gatunki zbiorowiska pastwiskowe, pozwoliła nam ocenić skuteczność stosowanych w Szwecji czynnych form ochrony ekosystemów półnaturalnych. Mieliśmy również okazję podziwiać dziewicze ekosystemy torfowisk, jezior oligotroficznych oraz borealnych lasów, które mimo powszechności występowania w tym kraju są ważnym obiektem zainteresowania sozologów z Uppsali.

Ciekawym uzupełnieniem programu naukowego była wizyta w miejscach związanych z osobą Karola Linneusza, o którym pamięć jest tu pieczołowicie kultywowana. W czasie pobytu gościliśmy również w Szwedzkim Oddziale organizacji WWF w zamku Ulriksdals koło Sztokholmu. Pracownicy WWF przedstawili kierunki działań ich organizacji w skali kraju i całego świata. Ważną rolę odgrywa w nich edukacja ekologiczna, w ramach której przygotowano m. in. specjalny program edukacyjny dla studentów z Polski.

Włodzimierz PISAREK, Hieronim ANDRZEJEWSKI

IV MIĘDZYNARODOWY KONGRES MIKOLOGICZNY (IMC 4) (REGENSBURG, 28.VIII–03.IX.1990)

4th International Mycological Congress (IMC 4) (Regensburg, 28.VIII–03.IX.1990)

W dniach 28.VIII.–3.IX.1990 roku w Regensburgu (Niemcy), odbył się IV Międzynarodowy Kongres Mikologiczny (IMC 4). Kongres został zorganizowany przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Mikologiczne (IMA). Brało w nim udział 1627 uczestników z 59 krajów:

Algieria	2	Kuba	2
Argentyna	3	Luksemburg	2
Australia	34	Malezja	5
Austria	26	Meksyk	10
Belgia	16	Niemcy	336
Brazylia	18	Nigeria	4
Bułgaria	1	Norwegia	13
ChRL	14	N. Zelandia	6
CSRF	23	Pakistan	1
Dania	22	Polska	13
Egipt	8	Portugalia	12
Filipiny	4	Puerto Rico	1
Finlandia	25	RPA	20
Francja	57	Rumunia	1
Grecja	3	Singapur	3
Hiszpania	44	Sri Lanka	1
Holandia	60	Szwajcaria	49
Hongkong	2	Szwecja	49
Indie	70	Tajwan	19
Irak	8	Tajlandia	8
Iran	15	Tanzania	1
Irlandia	5	USA	187
Islandia	1	Wenezuela	2
Izrael	19	Węgry	18
Japonia	69	W. Brytania	150
Jugosławia	13	Włochy	34
Kanada	48	Zambia	1
Korea	18	Zimbabwe	1
Kostaryka	3		

Z Polski uczestniczyły następujące osoby: Barbara Bik, Halina Komorowska, Bogusław Kowalski, Katarzyna Turnau – Kraków; Włodzimierz Grajek, Maria Lisiewska – Poznań; Maria Ławrynowicz – Łódź; Katarzyna Pruś, Kazimierz Rykowski, Alina Skirgiełło, Wojciech Wakuliński, Piotr Zajkowski – Warszawa; Hanna Szczepka – Katowice.

Program naukowy Kongresu obejmował: wykład inauguracyjny (prof. Bresinsky), wykład honorowy (prof. Esser – *Molekularne aspekty starzenia się – fakty i perspektywy*), 13 wykładów plenarnych poświęconych: areobiologii, mikoryzie, znaczeniu grzybów w medycynie, wzrostowi i rozwojowi grzybów, porostom, wtórnym metabolitom grzybowym, nauczaniu konserwacji, biotechnologicznym zastosowaniom, nektonii i ewolucji; 67 sympozjów i 27 posiedzeń roboczych podzielono na siedem sekcji tematycznych: systematyka i ewolucja, morfologia i ultrastruktura, ekologia, genetyka i fizjologia, biotechnologia i mikologia stosowana, patologia oraz tematy specjalne (chemotaksonomia, komputery i systemy informatyczne, nomenklatura wg *Kodeksu Botanicznego*, technika i instrumentacja, pobieranie metali ciężkich i radioizotopów). Spis abstraktów obejmujący wykłady plenarne, wystąpienia na sympozjach oraz postery zawiera 1408 pozycji, w tym siedem posterów prezentowanych przez Polaków: M. Lisiewska, S. Balcerkiewicz *Macrofungi in orchards treated with herbicides*, J. Chełkowski, W. Wakuliński i J. Perkowski *Fusarium head blight of wheat in Poland 1985–1989, involved species and mycotoxins*, K. Pruś, A. Mroczek, Z. Borecki *The fungal parasites of bark and wood occuring on apple trees in Poland after the frosty winter 1986/1987*, M. Z. Szczepka, H. Szczepka *The dying of fir Abies alba, and the development of populations of rare saprophitic species of macromycetes*, K. Turnau *The influence of cadmium dust on fungi in Pino–Quercetum forest*, W. Wakuliński, J. Chełkowski *Phytotoxic activity of Fusarium pathogens of wheat*, P. Zajkowski, J. Chełkowski *The ability of Fusarium coeruleum (Mart) ex Sacc. and Fusarium solani (Mart) Sacc. sensu Nirenberg 1989 to produce bikaverin and nectriafurone*. Teksty wykładów plenarnych zostaną opublikowane w książce *Frontiers in Mycology*, która zostanie wydana wiosną 1991 roku przez CAB International.

Program Kongresu był ogromnie napięty, sympozja odbywały się w dwóch sesjach, przed– i popołudniowej, wystąpienia były 15– i 30–minutowe z włączeniem dyskusji. Przerwy pomiędzy sesjami wypełniały wykłady plenarne. Po sesji popołudniowej odbywały się sesje posterowe, posiedzenia robocze oraz prezentacje filmów o tematyce mikologicznej. Nie sposób jednoznacznie ocenić wartość naukową Kongresu, gdyż poziom wykładów i doniesień był jak zwykle w takich przypadkach zróżnicowany, a ze względu na nasycenie programu poszczególni uczestnicy mogli brać udział tylko w nielicznych wykładach i prezentacjach. Poza programem naukowym odbywały się również posiedzenia organizacyjne Międzynarodowej Komisji do spraw taksonomii grzybów, która została włączona do struktury IMA. W ramach tej komisji zostały zorganizowane podkomisje do spraw taksonomii i nomenklatury rodzajów *Aspergillus, Penicillium, Cladosporium, Fusarium i Trichoderma* dalsze podkomisje są planowane. Podczas Kongresu dokonano również wyboru nowych władz IMA – nowym prezydentem został prof. dr David L. Hawksworth z International Mycological Institut (IMI), Wielka Brytania. Do zarządu organizacji weszła również przedstawicielka Polski, pani doc. dr Maria Ławrynowicz. Zarząd został zobowiązany do współpracy z IUBS i IUMS przy organizacji posiedzenia roboczego na temat zmniejszania się różnorodności organizmów (zwłaszcza mikroorganizmów) w funkcjonowaniu ekosystemów.

Następny Kongres odbędzie się w dniach 14–21 sierpnia 1994 roku w Vancouver (Kanada).

Piotr ZAJKOWSKI, Katarzyna PRUŚ

SEMINARIUM RWPG/IUCN NA TEMAT: *PROBLEMY OCHRONY GATUNKOWEJ ROŚLIN I ZWIERZĄT* (ZAKOPANE, 24–26.X.1989)

Scientific Seminar CMEA/IUCN: *The Problems of the plant and animal species protection* (Zakopane, 24–26.X.1989)

Współpraca naukowa w zakresie ochrony przyrody, realizowana w ramach RWPG, została zainicjowana w 1971 r. Polega ona na wyznaczaniu konkretnych zadań, zarówno teoretycznych jak i praktycznych, ich rozwiązywaniu oraz referowaniu wyników na seminariach odbywających się kolejno w krajach wchodzących w skład RWPG. W ciągu 18-letniego okresu kooperacji odbyło się 9 seminariów naukowych, z czego trzy organizowała strona Polska (w 1974 , 1980 i 1989 r.). W związku z obecnymi przemianami politycznymi w Europie wschodniej, omawiane tutaj seminarium jest niewątpliwie ostatnim w ramach struktury RWPG, co nie jest jednoznaczne z zakończeniem samej współpracy. Kooperacja w dziedzinie ochrony przyrody i środowiska spotkała się bowiem ostatnio z żywym zainteresowaniem powołanego przez IUCN Wschodnioeuropejskiego Programu (EEP).

Zgłoszone wcześniej referaty (w języku angielskim lub rosyjskim) zostały wydrukowane w formie osobnego wydawnictwa (ryc. 1) Zakładu Ochrony Przyrody PAN, który był organizatorem seminarium. Natomiast rosyjskojęzyczne abstrakty referatów opublikował Instytut Eksperymentalnej Biologii i Ekologii Słowackiej Akademii Nauk w Bratysławie. Problematyka zagrożenia i ochrony rzadkich i ginących gatunków roślin znalazła swój wyraz w 5 referatach; analogiczne zagadnienia dotyczące zwierząt były treścią 7 referatów. Metodyczne i praktyczne problemy związane z obszarową ochroną zasobów przyrody ożywionej poruszono w 1 referacie. Liczba referatów wygłoszonych na seminarium była mniejsza od liczby wydrukowanych, bowiem nie wszyscy autorzy referatów wzięli udział w seminarium.

W rezultacie zaprezentowano na spotkaniu tylko 3 następujące referaty z zakresu botaniki: A. Klaudišovej (Czechosłowacja) – *Study in populations of rare and threatened plants*, H. Piękoś-Mirkowej (Polska) – *Extinction of and threat to the vascular flora of the Polish Carpathians* (współautor Z. Mirek) oraz W. Weinitschke (NRD) – *Nachodiaščiesia pod ugrozoj isčezovenia vidy rastienij i miery ich sochranienia v GDR* (referat nie wydrukowany w tomie zbiorowym).

W ostatnim dniu uczestnicy seminarium zapoznali się z badaniami prowadzonymi przez Tatrzańską Stację Zakładu Ochrony Przyrody i Zasobów Naturalnych PAN w Zakopa-

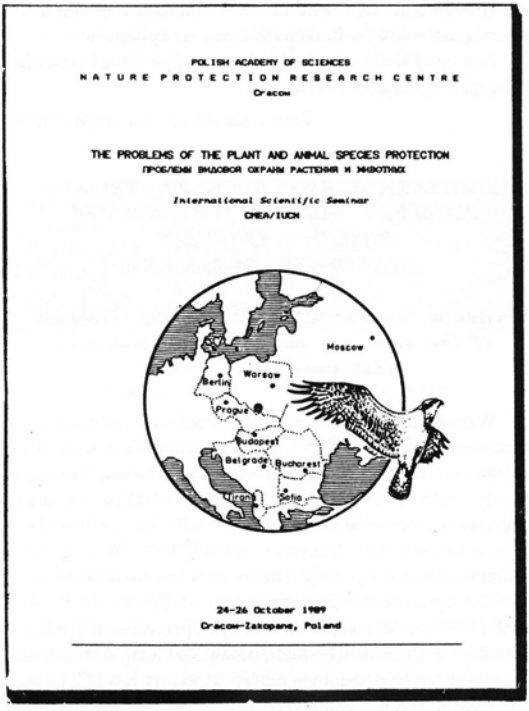

nem, w której pomieszczeniach odbywały się obrady. Zwiedzili również Górski Ogród Botaniczny należący do Stacji, zapoznając się z kolekcją roślin oraz rolą Ogrodu w ochronie *ex situ* rzadkich i zagrożonych gatunków roślin górskich.

Halina PIĘKOŚ-MIRKOWA

BOTANIKA ZA GRANICĄ
BOTANY ABROAD

BRYJSKIE TOWARZYSTWO LICHENOLOGICZNE

The British Lichen Society

The British Lichen Society (BLS) zostało założone w 1958 r. na wniosek T. D. V. Swinscowa. Celem towarzystwa było rozwijanie i stymulowanie różnorodnej działalności związanej z porostami, nie tylko w Wielkiej Brytanii, ale również we wszystkich częściach świata. Obecna działalność obejmuje: florystykę, taksonomię, kartografię (m.in. przygotowywanie atlasu rozmieszczenia porostów), prace nomenklatoryczne itp., ochronę porostów, historię lichenologii i in. Władze BLS tworzą: prezydent, sekretarz, skarbnik, redaktor, kurator herbarium i bibliotekarz.

BLS od samego początku wydawało czasopismo *The Lichenologist (An International Journal)*, Wyd. Academic Press Inc. (London) Ltd. Redakcja i jednocześnie siedziba BLS: c/o Department of Botany, Natural History Museum, Cromwell Road, London SW7 5BD, England. Pierwszym redaktorem był P. W. James (1958–1977). Obecnie jest to najważniejsze, międzynarodowe czasopismo lichenologiczne. W artykułach i komunikatach poruszane są wszystkie, możliwe aspekty dotyczące porostów z obszaru całego świata. Stałą pozycją jest cykl *Literature on air pollution and lichens*, z mini-informacjami o treści publikacji, a także recenzje książkowe, materiały rocznicowe, nekrologi i in.

The Lichenologist początkowo wychodziło nieregularnie, od 1979 r. wydawane było trzy razy w roku, a od 1986 r. cztery razy.

Jeden raz w roku ukazuje się także *British Lichen Society Bulletin*, czasopismo o charakterze informacyjno-sprawozdawczym.

BLS w swoim majątku posiada bibliotekę (5,5 tys. woluminów), zielnik porostów (7 tys. okazów zielnikowych) oraz bazę danych do kartowania porostów. Ponadto, przydziela granty na badania terenowe, organizuje wycieczki, konferencje, sympozja i kursy.

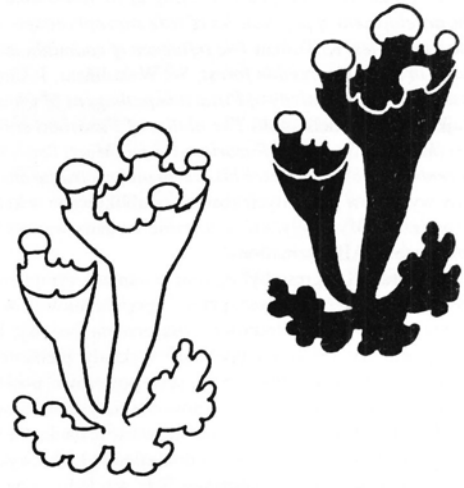

W porównaniu z innymi krajami, Wielka Brytania posiada największą liczbę lichenologów, w tym bardzo liczną rzeszę lichenologów-amatorów, spośród których, m. in. dzieci szkolne angażowane są do kartowania porostów.

Towarzystwo liczy obecnie 500 członków (w 1958 r. było ich 101, a w 1968 – 425), w tym wielu członków zagranicznych. Obecne władze to: D. H. S. Richardson (prezydent), F. S. Dobson (wiceprezydent i skarbnik) i O. W. Purvis (sekretarz).

Symbolem Towarzystwa jest stylizowana *Cladonia* (patrz rycina powyżej).

Krystyna CZYŻEWSKA